

Stříbrní generálové

Text: Vladimír MAREK
Foto: archiv Daniela Indry

Vrchní praporčík 102. průzkumného praporu Daniel Indra začal svou kariéru doslova od píky. Po odsloužení vojenské základní služby u 4. brigády rychlého nasazení mu vojna natolik zachutnala, že se rozhodl u této profesi zůstat.

Zpočátku sloužil na zpravodajském oddělení brigády a ve zpravodajské skupině 4. průzkumného praporu. Nakonec přijal nabídku velitele 11. průzkumného praporu, který byl později reorganizován na současný 102. průzkumný v Prostějově.

Ve funkci vrchního praporčíka působí již pět let. A to od okamžiku, kdy uspěl ve výběrovém řízení. „Měl jsem určitou vizi, jak zastávat tuto funkci, a tak jsem se přihlásil,“ vybavuje si okamžiky před samotným výběrovým řízením Daniel Indra. „Společně se mnou se řízení účastnilo několik dalších příslušníků praporčíckého sboru. Každý z nich měl nesporně kvality. Osobně jsem to vnímal jako prestižní záležitost.“

V té době byl u nás institut vrchních praporčíků ještě v plenkách. Se svými

kolegy z ostatních praporů a brigád tehdy přesvědčovali velitele všech stupňů, že vznik této funkce je pro ně i armádu přínosem. Šlo o to, aby se nebáli přesunout odpovědnost a pravomoci z důstojníků na vojáky v nižších hodnostech. „Lidé v nově vytvářených funkcích vrchních a vedoucích praporčíků se měli stát představiteli a zároveň zástupci praporčíckého a rotmistrovského sboru. Měli to být vojáci, kteří se umějí postavit před ostatní, jsou schopni přednášet či komunikovat s novináři a veřejností. Vyzrálí jedinci jednající s rozvahou a nadhledem,“ upozorňuje praporčík Indra. „Vrchní praporčíci jsou jakýmsi poradním orgánem velitele. Odpovídají za kázeň, morální stav, vnější vzhled, vystupování příslušníků praporčíckého a rotmistrovského sboru, podléhají se na jeho

profesním růstu. Musejí být ale schopni řešit i problémy, které nejsou pro velitele příliš příjemné. Existují otázky, ke kterým se velitel vyjadřuje těžce, ale vždy je nucen zaujmout k dané situaci určité stanovisko. Jinak bychom nemohli odpovědět lidem a ztratili

bychom jejich důvěru. Pokud tohle všechno velitel pochopí, velice rychle zjistí, že mu může výrazným způsobem usnadnit práci.“

Čekání na legislativní rámec

Zpočátku neměla tato funkce žádnou právní oporu v resortních normativních aktech. Jeden z prvních počínů v tomto směru představovalo nařízení velitele Velitelství společných sil týkající se personálních opatření praporčíckého a rotmistrovského hodnostního sboru a role vrchních praporčíků v něm. Nyní bez jeho vyjádření není možné uskutečnit personální záměr týkající se těchto skupin.

V nejbližší době by měl být navíc vydán rozkaz, ve kterém bude stanovena funkční náplň vrchních a vedoucích praporčíků na všech stupních velení. „Náčelníkem Generálního štábu budou jednoznačně vymezeny pravomoci, tedy co máme dělat, a co ne. To nám velice chybělo. Konečně se budeme mít o co opřít a přestaneme improvizovat,“ říká Daniel Indra. „Doposud to většinou fungovalo tak, že jsme si přivezli určité zkušenosti a poznatky ze zahraničí, většinou z misí, a podle nich jsme také vykonávali naše povinnosti a snažili se být prospěšní. Nyní se tedy blýská na lepší časy.“

Vrchní praporčík prý musí svému veliteli něco předat. Jedním z předpokladů pro vykonávání této funkce je umět komunikovat s lidmi.

„Není to tak, že by lidé za mnou chodili jako za nějakým důvěrníkem. Většinou se zcela neformálně bavíme během výcviku a dalších zaměstnání. Když se dostaneme k nějakému problému, snažím se samozřejmě udělat maximum pro jeho vyřešení. Pokud je třeba velitelské rozhodnutí, tak to samozřejmě konzultuji s velitelem praporu,“ vysvětluje praporčík Indra. „Často se na mne lidé obracují se služebními záležitostmi, s nedostatky v oblasti materiálního zabezpečení, ptají se na možnosti kariérního růstu a absolvování nejrůznějších kurzů.“

Během mise v Afghánistánu se praporčík Indra dozvěděl, že vojáci by si přáli nějaký kulturní program. Nejlepší by prý bylo vystoupení zpěváka Daniela Landy. Okamžitě se s ním spojil přes internet, požádal ho o vystoupení, ale také jej předem upozornil, že bezpečnostní situace není stabilní. Bylo to krátce po incidentu, při kterém zahynul jeden příslušník kontingentu. Zpěvák přesto souhlasil, a to bez nároku na honorář. Ostatní již bylo otázkou čistě organizační – přeprava a určitá improvizace pódií a aparatury

na základně 1. kontingentu provinčního rekonstrukčního týmu.

Učil se od Američanů

Daniela Indru ze všeho nejvíce ovlivnilo jeho nasazení v zahraničních misích. Na přelomu let 2005 až 2006 působil jako národní zástupce a vrchní praporčík kontingentu AČR v severoafghánském Fayzabádu. O dva roky později odletěl jako vrchní praporčík 1. kontingentu českého provinčního rekonstrukčního týmu do Lógaru.

V čele kontingentu stál tehdy plukovník gšt. Ivo Střecha, který nebyl organickým velitelem jeho mateřského útvaru. Uvědomoval si však význam funkce vrchního praporčíka pro celý provinční rekonstrukční tým. Postupně, díky komunikaci a spolupráci především s americkou jednotkou na základně, poskytoval vrchnímu praporčíkovi stále větší prostor. „Mé zařazení plně akceptoval a podporoval. Náš vztah byl založený na důvěře a toho si velice vážím. Mohl jsem ovlivňovat a podílet se na širokém spektru záležitostí, a to od personálních věcí až po logistiku,“ vzpomíná praporčík Indra. „Moje role nebyla v žádném případě vnímána jako funkce pobočníka, jehož hlavním úkolem je uvařit veliteli ráno kávu, aby měl dobrou náladu. Bohužel, v naší armádě tomu tak všude není. Najdou >>>

Vrchní a vedoucí praporčíci se u nás svou prestiží postupně dotahují na obdobné funkce v aliančních armádách

se i případy, kdy je vrchní praporčík chápán poněkud jinak. Někteří lidé jej mohou vnímat jako kontraproduktivní přítě.ž.“

I přes veškeré pozitivní změny má funkce vrchního praporčíka v zahraničních armádách stále ještě větší prestiž než u nás. Kdykoliv proběhla jednání s americkou stranou na základně Shank v Lógaru, byl u nich za obě strany vždy přítomen velitel a vrchní praporčík. Pokud Američané něco potřebovali a na základně právě nebyl velitel, většinou úkolovali svého vrchního praporčíka, aby to konzultoval se svým protějškem. Tedy v případech, že se jednalo o záležitosti týkající se vojáků, logistiky a chodu základny. Operační záležitosti samozřejmě řešili pouze s velitelem. „V tamní hierarchii kontingentu jsem byl podstatně výš než u nás. Člověk si na to pochopitelně zvykne. Když přijde v americké armádě vrchní praporčík mezi vojáky, všichni se postaví do pozoru, jako

kdyby přišel generál. Ne nadarmo se této funkci říká stříbrný generál,“ dodává praporčík Indra.

Záleží na nich a na veliteli

Vrchní praporčíci se snaží zvýšit prestiž svých funkcí, neustále na sobě pracovat a zlepšovat se. Mnohé záležitosti samozřejmě na každém z nich, jakou přirozenou autoritu si dokážou v kolektivu získat a jaký bude jejich kredit mezi vojenskými profesionály. Významnou roli v tomto směru sehrává i velitel. „Pravidelně organizujeme setkání vrchních praporčíků, na kterém se všichni scházíme, radíme a vyměňujeme si poznatky. Po návratu z Lógaru jsem právě na takovéto schůzce prezentoval své zkušenosti z mise, a to včetně působení vrchních praporčíků zahraničních armád. Díky těmto informacím získáváme určitou představu o tom, jak by to mělo fungovat,“ říká praporčík Indra. „Někteří vrchní praporčíci otevřeně říkají, že to pro ně nebude jednoduché, získat takovou pozici je bude stát hodně sil. Další ale konstatuje, že on už takovouto pozici má.“

Absolvováním kurzu pro vrchní praporčíky v zahraničí je

příležitost k získání zkušeností a potřebných dovedností. Daniel Indra se ho před nedávnem účastnil ve švýcarském Lucernu.

Současná struktura funkcí vrchních praporčíků v naší armádě je prý dostatečná. Na jejím jednom konci je hlavní praporčík AČR, pod ním jsou vrchní praporčíci operačních velitelství, brigád a praporů. U rot začínají pracovat vedoucí praporčíci. Určitá hierarchie je tedy vybudována. Informace se zdola dostávají nahoru. Pomoc pak často přichází opačným směrem a komunikace je oboustranná. „Pokud mám nějaké požadavky od praporčíků a rotmistřů, pravidelně je konzultuji s vrchním praporčíkem Velitelství společných sil. Když to nestačí, mohu kontaktovat hlavního praporčíka AČR. V době, když jsme byli v misi, řešil jsem takto celou řadu záležitostí,“ usmívá se Daniel Indra.

Praporčík Indra si uvědomuje, že musí i nadále pracovat na osobním i profesním růstu. A to nejen pro své vlastní uspokojení, ale i kvůli prestiži vojenského povolání. Nejspíš také proto v současné době dokončuje poslední ročník Vysoké školy logistiky v Přerově. <<

Bojový prapor pro spojaře

„Bez spojení není velení“, zní letité úsloví. Činnost spojovacího vojska v české armádě ovlivňuje takřka všechny sféry jejího života. Provozoschopnost a spolehlivost komunikačních a informačních systémů je základem fungování každé armády. Dějiny našeho spojovacího vojska sahají až do roku 1917, kdy v rámci československých legií v Rusku byla vytvořena telegrafní rota a označení „spojář“ od té doby získávalo na věhlasu. Klasické rádiové a linkové spojení umožňuje léta komunikaci s nadřizenými, podřízenými, dnes si čeští spojáři osvojují také použití moderních informačních technologií. Dne 7. května se dočkali významného ocenění. Vojákům 101. spojovacího praporu v Lipníku nad Bečvou byl při příležitosti oslav 64. výročí konce druhé světové války jménem prezidenta ČR propůjčen bojový prapor. Z rukou zástupce náčelníka Generálního štábu-inspektora AČR brigádního generála Čestmíra Tesaříka jej převzal velitel praporu podplukovník Roman Věcha. „Vojáci, převzetí bojového praporu z rozkazu prezidenta republiky není jen čest, přebíráte tím na sebe i velký závazek – plnit všechny své úkoly a povinnosti ke cti a slávě tohoto praporu,“ uvedl generál Tesařík. Velitel útvaru převzal v rámci slavnostního aktu také stuhu na bojový prapor od Svazu důstojníků a praporčíků AČR.

Text: kpt. Jolana FEDORKOVÁ
a prap. Eva JAKUBKOVÁ,
foto: por. Vítězslav BUMBA

Jubilejní ročník s devětatdacetí družstvy

Už podesáté uspořádal v Havlíčkově Brodě počátkem května Svaz důstojníků a praporčíků AČR mezinárodní soutěž ve střelbě z ručních zbraní. Klání se zúčastnilo devětatdacet čtyřčlenných družstev, která poměřila svou mušku ve střelbě z pistole a ze samopalu. Na palebnou čáru se postavili nejen domácí profesionálové a příslušníci v aktivní záloze, ale rovněž jejich kolegové ze SRN, Rakouska, Polska a Slovenska. Dále se přihlásili zástupci Policie ČR, AVZO (Asociace víceúčelových základních organizací – technických sportů a činností ČR), Svazu vojáků v záloze apod.

Acce byla logisticky zabezpečována ve spolupráci s Velitelstvím podpory a jeho orgány. Příspěvek poskytl i kraj Vysočina. Organizační, logistická a společenská úroveň soutěže je vzhledem k tradici na velmi vysoké úrovni, protože jak zahraniční účastníci, tak i naši zástupci sem vysílají své nejlepší reprezentanty. Ve velmi kvalitním a vyrovnaném turnaji si nakonec putovní pohár pro vítěze odvezlo družstvo z jihlavského ředitelství Policie ČR.

Text: plk. v. v. Václav PROKEŠ,
foto: archiv SDAp

